

ELS VEGTER

FACETTEN VAN HUID

Ze maakt schilderijen waarin industriële materialen, straat- en bosvondsten deel uitmaken van de compositie. In collages verwerkt ze fragmenten van klassieke schilderijen. Beeldend kunstenaar Els Vegter (59) houdt niet van de gebaande paden. Dat zie je ook aan haar huidlandschappen waarin ze allerlei lagen en facetten van huid toont.

TEKST: HEIN DIK

Wat bracht je ertoe om schilder te worden?

'Van huis uit ben ik socioloog. Na m'n studie ben ik in de journalistiek beland. Ik heb jaren als freelancer voor verschillende bladen gewerkt. Het idee om te gaan schilderen ontstond toen ik in de jaren negentig een cursus oude schildertechnieken volgde in Italië. Het draaide daarbij om het decoreren van meubels. Je leerde hoe je met olieverf, lijnolie en gomterpentijn mooie marmers kon maken. Op dat moment was het niet meer dan een hobby, maar dat werken met olieverf vond ik inspirerend. Ik ben panelen gaan beschilderen. Mijn man zit in de bouw, panelen

genoeg, dus. Het idee om het pad van de kunst te volgen begon me steeds meer aan te spreken. Zeker nadat onze twee zoons

*'Ik ben een geordend persoon,
mijn werk is geen teringzooi.'*

waren geboren. In 2002 ben ik begonnen in mijn eigen atelier. Het was aanvankelijk een experiment, maar dat experiment heeft heel goed uitgepakt.'

Els Vegter, **Onderhuids**, olieverf en cement op linnen, huidlandschappen, 2008

Els Vegter, **Talking with silence**, olieverf en boompeulen op linnen, 2015

Wat waren je onderwerpen?

'Ik schilderde voor de vuist weg. De ene keer schilderde ik op muziek, een andere keer was een naakt van Cees van Dongen mijn vertrekpunt. Het ging alle kanten op, maar daar kwam verandering in toen ik de opleiding coaching voor kunstenaars ging volgen. Ik werkte met verschillende materialen – hout, zand, papier, verf, noem maar op. Dat bracht een docent ertoe tegen me te zeggen: "Interessant om te zien dat er van alles in de huid van het doek gebeurt." Dat raakte me. Ik wist niet dat het linnen doek van een schilderij de "huid" werd genoemd, maar het woord riep herinneringen op aan mijn jeugd en het hield me bezig. In mijn puberteit heb ik een tijdje een slechte huid gehad. Acne, dat soort dingen. Ik was er toen best intensief mee bezig. Ik kon jaloers zijn op meisjes met zo'n mooi perzikhuidje. Door

dat woord "huid" ontstond er een klik: het ontroerde, prikkelde me. Ik ben me toen vrij letterlijk en behoorlijk intensief in de huid gaan verdiepen.'

Daar zijn je huidlandschappen uit voortgekomen?

'Ja. In het begin heb ik het heel letterlijk genomen, de menselijke huid. Alle lagen, sporen en tekens die je maar in de huid kunt vinden: weefsels, haarschachten, de onderhuidse wereld. Maar ook het landschap heeft een huid: kustlijnen, duinen, wadden.'

Huid was een vertrekpunt?

'Ja, ik heb een serie gemaakt op dat thema, maar inmiddels zie je in mijn werk ook mijn liefde voor verstilde natuur. Ik ben naar Nieuw-Zeeland geweest, waar prachtige vulkanische land-

Els Vegter, **Polderland I**, Olieverf en jute op linnen, 2019

schappen te zien zijn. Ik schilder ze niet letterlijk na, maar ze beïnvloeden me. Op het ogenblik verschijnt in mijn werk vaak een lege achtergrond, een verstilling. Ik laat steeds meer weg.'

Vertel eens over je aanpak?

'Bij een assemblage maak ik eerst een compositie. Daarbij werk ik bijvoorbeeld met lood en zink op een manier die je ook in collages ziet. Elandenhuid en geitenvel heb ik ook toegepast. Die

eerste opzet, waarbij ik met verschillende materialen over het witte doek schuif, is in feite mijn tekenfase. Vervolgens schilder ik daaromheen. Als je eenmaal bezig bent, is belangrijk dat je steeds opnieuw naar je werk kijkt: een schilderij even wegzetten, afstand nemen, waarnemen wat je hebt gedaan. Ik leer dat mijn cursisten ook. Schilderen is een proces waarbij je in een flow kunt zitten, maar tegelijkertijd kan het een worsteling zijn.'

Je materialen?

'Ik houd erg van olieverf vanwege de verschillende mogelijkheden. Je kunt het verdunnen waardoor het geschikt is voor de achtergrond. Op de voorgrond schilder ik met name pasteus. Daarnaast heeft olieverf een warme uitstraling, een mooie

'Ik ben een verzamelaar, ik struin graag.'

gloed. Ik schilder graag met brede kwasten. Soms gebruik ik katoenen doekjes. En het paletmes, daar werk ik ook wel mee. Voor het aanbrengen van bijvoorbeeld zink of lood heb ik een pasta. Ik vind het tastbare, het tactiele van een kunstwerk ook belangrijk, zodat je structuur en textuur kunt voelen. Ik ben een verzamelaar. Ik struin graag, dat heb ik van mijn vader. Een oude, roestige fietsketting die ik op straat vond, heb ik verwerkt in een schilderij. In mijn atelier heb ik allemaal bakjes met daarin allerlei materialen: zand, schelpen, wol, van alles en nog wat. Door in die bakjes te rommelen kom ik weer op een idee voor een schilderij. Je mag toeval een rol laten spelen, vind ik. Op wandelvakantie in Turkije vond ik een hoorn van een geit, die ik vervolgens heb meegenomen. Ook daaruit is een schilderij ontstaan.'

Vind je jezelf een abstracte of figuratieve kunstenaar?

'Eerlijk gezegd ben ik daar nooit mee bezig. Ik maak geen mooie portretten of stillevens, simpelweg omdat mijn talent daar niet ligt. In mijn kamer, daarentegen, hangt een groot tweeluik van luchtwortels van een knoestige boomstam, dus dat is figuratief. Op het ogenblik ben ik bezig met het thema "spiegeling" en verwerk ik afbeeldingen met werk van Cézanne en Rubens in collages. Ook dat heeft een figuratieve kant. Vaak gaat het mij om de suggestie, zoals het idee van water en lucht.'

Zijn er kunstenaars die je inspireren?

'De monumentale werken van Anselm Kiefer vind ik imposant, prachtig. Hij heeft veel aandacht voor de schilderheid. Ik houd ook van de rauwe en ontroerende schilderijen van Marlene Dumas. Antoni Tàpies en Jaap Wagemaker bewonder ik ook, maar als materiekunstenaars. En de fotografie van Erwin Olaf. Adembenemend.'

Vind je schoonheid in de kunst belangrijk?

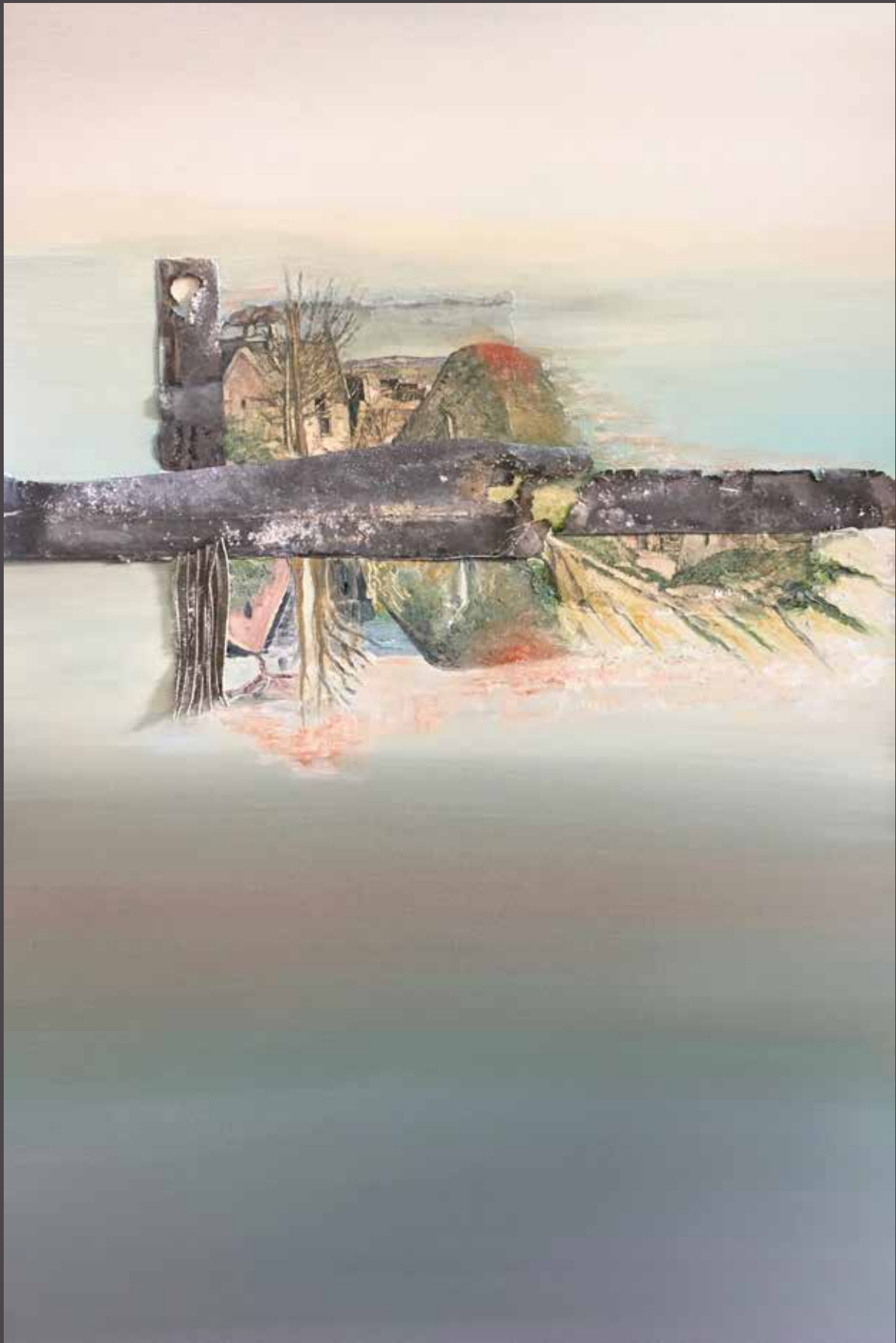
'Nee, schoonheid in de kunst vind ik niet per se belangrijk, maar ik houd wel erg van schoonheid. In de kunst vind ik het vooral belangrijk dat je geraakt wordt. Dat kan ook door de rauwe kant, door het monumentale, of – omgekeerd – door het kleine. In mijn werk zit altijd een bepaalde balans, het is afgewogen. Ik

Els Vegter, **Vulkanische grond 06**, olieverf en organisch materiaal op linnen, 2018

ben een geordend persoon, mijn werk is geen teringzooi. Ik vind het belangrijk dat je als mens over je creativiteit kunt beschikken. Als je druk en gestrest bent, kom je daar niet aan toe. Ik voel me gezegend dat ik scheppend werk kan maken en mag bijdragen aan de verbeelding.'

www.elsvegter.nl

Els Vegter, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx